

Sygn. akt I C 1117/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLIEJ POLSKIEJ

Dnia 06 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący : SSR Joanna Dalba

Protokolant: Kamila Klimowicz

po rozpoznaniu w dniu 03 października 2014 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **P. B.**

przeciwko (...) **Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej** z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 3.816,24 zł. (trzy tysiące osiemset szesnaście złotych i dwadzieścia cztery złote) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 192,- zł. (sto dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądza od powoda P. B. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 486,80 zł. (czteryście osiemdziesiąt sześć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 480,- zł. (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
5. nakazuje pobrać od powoda P. B. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 684,40 zł. (sześćset osiemdziesiąt cztery złote i czterdzieści groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego;
6. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 326,60 zł. (trzysta dwadzieścia sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na poczet wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt I C 1117/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 11 lutego 2013 roku (data nadania- k.21) powód P. B. wniósł przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6.383,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona kwota wynika z zawartej z P. Z. umowy cesji wierzytelności, dotyczącej przeniesienia wierzytelności P. Z. wobec (...) Towarzystwa (...) S.A. w W., obejmującej odszkodowanie z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe poszkodowanego przez kierującego innym pojazdem, który to posiadał polisę OC w (...) Towarzystwa (...) S.A. w W.. Przez okres niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu poszkodowany zmuszony był do wydzierżawienia pojazdu zastępczego o podobnej klasie oraz przystosowania go do warunków prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Za okres dzierżawy auta zastępczego wystawiona została faktura VAT. Samochód zastępczy został wydzierżawiony przez poszkodowanego od dnia 4 lipca 2011 roku do dnia 20 lipca 2011 roku (tj. do dnia w którym potwierdzono, iż pojazd należący do poszkodowanego został naprawiony.) Samochód był, bowiem potrzebny poszkodowanemu ze względu na świadczenie usług taxi-działalność taksówek osobowych. Pomimo wezwania pozwanego do dobrowolnego świadczenia pozwany nie spełnił żądania powoda. **(pozew z załącznikami – k. 1-20).**

W dniu 8 marca 2013 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał, aby pozwany (...) Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zapłacił powódce kwotę 6.383,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 80,00 zł tytułem kosztów procesu. **(nakaz zapłaty – k.22).**

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w ramach postępowania likwidacyjnego zakwalifikował uszkodzenia pojazdu jako szkodę całkowitą. Pozwany dokonał na rzecz powoda refundacji kosztów w kwocie 3.157, 86 zł, w tym kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2.567,46 zł netto na którą składa się koszt najmu przez okres 11 dni, tj. od dnia rozpoczęcia najmu do dnia poinformowania poszkodowanego o kwalifikacji szkody jako szkody całkowitej + 7 dni jako czas na zagospodarowanie pojazdu oraz koszt uzbrojenia i rozbrojenia pojazdu. W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego podniósł, iż neguje okoliczności powoływane przez powoda, zwłaszcza okoliczności okresu naprawy pojazdu, niezbędności oraz celowości najęcia pojazdu oraz wysokości szkody- tj. kwoty z tytułu najmu pojazdu. Nadto wskazano, że poszkodowanemu jako podatnikowi przysługuje uprawnienie do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, zatem odszkodowanie nie obejmuje podatku od towarów i usług, które nie stanowi dla poszkodowanego uszczerbku majątkowego **(sprzeciw z załącznikami – k. 25-137).**

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. Z. oraz (...) S.A. są właścicielami samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który to pojazd P. Z. wykorzystuje przy prowadzeniu działalności gospodarczej w postaci wykonywania transportu drogowego taksówką. W dniu 3 lipca 2011 r. miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której wymieniony samochód został uszkodzony **(bezsporne, k.44-45).**

Z uwagi na niemożność korzystania z pojazdu wskutek kolizji, poszkodowany P. Z. w dniu 4 lipca 2011 r. zawarł z P. B. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. DELFIN P. B.” umowę dzierżawy zastępczego samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na czas od dnia 4 lipca 2011 r. do odwołania. Strony ustaliły przy tym, że stawka czynszu wynosić będzie 270, 00 złotych, powiększone o należny podatek od towarów i usług (23 %) za dobę dzierżawy (umowa dzierżawy – k. 11). Dzierżawa ww. pojazdu obejmowała okres od dnia 4 lipca 2011 r. do dnia 20 lipca 2011 r. (dnia zakończenia naprawy uszkodzonego pojazdu). Wobec prowadzonej przez P. Z. działalności gospodarczej – działalność taksówek osobowych pojazd wynajęty przez poszkodowanego został przystosowany do warunków wykonywania tej działalności. Przystosowanie samochodu zastępczego obejmowało rozbrojenie pojazdu uszkodzonego z osprzętu radio-taxi, po czym uzbrojenie go w tenże osprzęt a po naprawie pojazdu zastępczego również rozbrojenie osprzętu zastępczego. Z tytułu dzierżawy wydzierżawiający wystawił fakturę VAT nr (...)/D. na kwotę 6.383,70 zł **(bezsporne, k. 7, k.12-15).**

Pojazd sprawcy zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Towarzystwie (...) S.A. w W.. Wobec powyższego w dniu 04 lipca 2011 r. poszkodowany zgłosił szkodę u

ubezpieczyciela. Pismem z dnia 7 lipca 2011 r. ubezpieczyciel poinformował P. Z., iż w należącem do niego pojeździe stwierdzone zostało powstanie szkody całkowitej. **(pismo - k. 109).**

W dniu 10 sierpnia 2011 roku poszkodowany zawarł z P. B. umowę cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela z tytułu szkody wyrządzonej kolizji drogowej oraz upoważnił P. B. do odbioru odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, składania wobec Towarzystwa (...) oświadczeń woli oraz udzielania pełnomocnictwa do prowadzenia wszelkich działań w przedmiotowej sprawie. **(upoważnienie – k. 8, cesja k.-9).**

W tym samym dniu P. B. poinformował (...) S.A. z siedzibą w W. o cesji wierzytelności oraz wezwał do zapłaty kwoty 6.383,70 zł wynikającej z faktury nr (...) /D. **(wezwanie do zapłaty - k.89)**

W dniu 18 sierpnia 2011 roku ubezpieczyciel poinformował, że uznaje roszczenia z tytułu najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.967,46 zł oraz uzbrojenia oraz rozbrojenia pojazdu w kwocie 600 zł (łącznie 2567,46 zł). W uzasadnieniu wskazał, że uznaje koszt najmu przez okres 11 dni za uśrednioną stawkę 178,86 zł, tj. od dnia rozpoczęcia najmu do dnia poinformowania poszkodowanego o kwalifikacji szkody jako szkody całkowitej dodatkowe 7 dni jako czas na zagospodarowanie pojazdu. Nadto ubezpieczyciel uznał za zasadne roszczenie z tytułu holowania pojazdu M. (...) w kwocie 590,40 zł. **(pismo- k.79)**

Pismem z dnia 20 września 2013 r. P. B. ponownie wezwał (...) U. S.A. w W. do zapłaty kwoty 6.383,70 zł **(wezwanie - k. 17).**

P. Z. nie jest płatnikiem podatku od towarów i usług, w związku z czym nie przysługuje uprawnienie do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. **(zeznania świadka P. Z. –k.166-167)**

Stawka zastosowana przez P. B. za najem pojazdu z segmentu klasy E (wyższej) do której należą B. (...) oraz M. (...) nie odbiega od średnich stawek stosowanych na rynku najmu i dzierżawy pojazdów, które wahają się od 180 zł brutto (146,34 zł netto) do 500 zł brutto (406,50 zł netto). Poza ww. P. B., żadna z profesjonalnej wypożyczalni samochodów na terenie W. nie oferuje pojazdu z usługą homologacji TAXI **(opinia biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej – k. 178- 187, opinie uzupełniające k.217-224,k.249-250).**

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy i wskazane wyżej dokumenty oraz dokumenty zgromadzone w aktach szkody, zeznania świadka P. Z., a także na podstawie opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej.

Sąd dał wiarę ww. dokumentom, gdyż ich autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadka. Zeznania te były bowiem spójne, logiczne, spontaniczne, a nadto korespondowały z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii, a także w pisemnej i ustnej opinii uzupełniającej biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki motoryzacyjnej w zakresie ustalenia wysokości średniorynkowych dobowych stawek netto i brutto za najem samochodu klasy M. (...) z uwzględnieniem wieku pojazdu oraz stopnia wyeksploatowania, nadto przeznaczenia pojazdu na potrzeby wykonywania działalności gospodarczej w (...), kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych na okres 17 dni, obowiązujących na terenie W. w lipcu 2011 roku. Opinie te zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie. Udzielają wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania, są logiczne, spójne i pozbawiona nieścisłości. Nie zachodzą przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego je biegłego. Podkreślenia wymaga fakt, że pierwsza opinia wprawdzie była częściowo kwestionowana przez stronę pozwaną, jednakże biegły ją sporządzający, odniósł się do zarzutów w opinii uzupełniającej (k.217-224), a pozwany opinii uzupełniającej nie kwestionował. Biegły wskazał, że koszt czynszu

mieści się w granicach stawek rynkowych. Biegły potrzymał swoje stanowisko w ustnej opinii na rozprawie w dniu 3 października 2014 roku (**protokół rozprawy - k.249-250**).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Zgodnie zaś z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Definicja szkody sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i - przy szkodzie o charakterze materialnym - dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego.

Stosownie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego. Co do zasady odpowiedzialność odszkodowawcza spoczywa wówczas na sprawcy powodującego ją zdarzenia.

Z treści przywołanych przepisów wynika więc, że w przypadku objęcia pojazdu sprawcy wypadku umową odpowiedzialności cywilnej, odszkodowanie to powinien wypłacić ubezpieczyciel. Jest to odstępstwo od zasady osobistej odpowiedzialności sprawcy, ograniczone jednak wysokością sumy ubezpieczenia. Wynika ona jednoznacznie z treści art. 415 k.c.

Wobec powyższego, w niniejszej sprawie nie ulegało wątpliwości, że P. Z. poniósł szkodę - w wyniku kolizji drogowej z dnia 3 lipca 2011 r. uległ uszkodzeniu należący do niego pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wykorzystywany do prowadzonej przez niego działalności gospodarczej i w czasie jego naprawy nie mógł on z niego korzystać. Nie ulegało również wątpliwości, że pozwany (...) S.A. z siedzibą w W., ubezpieczając sprawcę szkody od odpowiedzialności cywilnej, ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Odpowiedzialność ta nie

była kwestionowana przez pozwanego co do zasady, kwestionowana była jedynie co do wysokości. Pozwany w toku postępowania podnosił, iż tylko celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty dzierżawy pojazdu zastępczego powinny być zwrócone poszkodowanemu kwestionując stawkę dobową, liczbę dni najmu, zasadność uwzględnienia podatku VAT, a nadto wskazując na współwłasność pojazdu z osobą trzecią ((...) Bank S.A.). Nadto pozwany wskazywał na wypłatę powodowi kwoty 3.157,86 złotych tytułem kosztów, w tym 2.567,46 zł kosztów dzierżawy pojazdu zastępczego.

O prawie do dochodzenia w ramach odszkodowania kosztów najmu auta zastępczego wypowiadał się wielokrotnie Sąd Najwyższy. W orzeczeniu z dnia 5 listopada 2004 r. (sygn. akt II CK 494/03) Sąd Najwyższy potwierdził, że koszty najęcia samochodu zastępczego pozostają w normalnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Natomiast w orzeczeniu z dnia 8 września 2004 r. (sygn. akt IV CK 672/03) Sąd Najwyższy wskazał, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu służącego poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w celu kontynuowania tej działalności w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona. W uzasadnieniu do wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy zważył ponadto, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej posiadacza, kierowcy samochodu. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody. Utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. (...) normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Wobec powyższego w ocenie Sądu nie ulegało zatem żadnym wątpliwościom prawo poszkodowanego do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego zwłaszcza, że pojazd ten służył poszkodowanemu do wykonywania prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w postaci przewozu osób taksówką. Z uwagi na fakt, że przedmiotowy pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej rzeczą naturalną było wynajęcie samochodu zastępczego. Takie działanie poszkodowanego nie było działaniem zmierzającym do powiększenia rozmiarów szkody, a jedynie zmierzającym do realizacji gwarantowanych przez przepisy prawa uprawnień i uniknięcia szkody w postaci utraconych dochodów natomiast zarzuty podniesione przez ubezpieczyciela są niezasadne. Powyższe znajdowało potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 18 marca 2003 r. (sygn. akt IV CKN 1916/00) stwierdził, że wynajęcie samochodu zastępczego przez poszkodowanego wykorzystującego pojazd do prowadzonej działalności gospodarczej należy ocenić jako działanie minimalizujące szkodę. Rezygnację z wynajęcia pojazdu zastępczego i w jej wyniku zawieszenie prowadzonej działalności można by zaś oceniać jako zachowanie się poszkodowanego prowadzące do powiększenia rozmiaru szkody. Nie sposób bowiem wykluczyć, że dochody utracone w wyniku zawieszenia działalności gospodarczej przewyższyłyby koszty wynajęcia pojazdu zastępczego.

W świetle powyższych rozważań nie ulegało wątpliwości Sądu, że w wyniku wypadku z dnia 3 lipca 2011 roku w majątku poszkodowanego powstała szkoda, zaś pomiędzy szkodą tą, a wynajęciem pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, istniał związek przyczynowy.

Kwestionując powództwo co do wysokości pozwany wskazywał, że koszty najmu pojazdu zastępczego obejmować powinny okres technologicznej naprawy pojazdu, wskazując jednocześnie, że w jego ocenie był to czas 11 dni. W ocenie Sądu, wbrew temu co twierdziła strona pozwana okres, w którym poszkodowany korzystał z pojazdu zastępczego był okresem koniecznym i niezbędnym do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Samochód poszkodowanego uległ uszkodzeniu w dniu 3 lipca 2011 r., natomiast umowa dzierżawy auta obowiązywała od 4 lipca 2011 roku do zakończenia naprawy pojazdu, tj. do dnia 20 lipca 2011 roku. (17 dni). Wobec powyższego, we wskazanym okresie P. Z. faktycznie nie miał możliwości korzystania ze swojego pojazdu, a tym samym wykonywania swojej pracy zarobkowej.

Należało przy tym zważyć, że poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwania w rejonie zamieszkania warsztatu wykonującego usługi w jak najkrótszym terminie. O czasie naprawy decyduje bowiem realny czas naprawy pojazdu w danym warsztacie wybranym przez klienta, na który wpływa m.in. rozkład czasu pracy w danym warsztacie, dni ustawowo wolne od pracy, ilość zatrudnionych pracowników, przygotowanie stanowiska pracy, gdy w warsztacie naprawiane są inne samochody, zgromadzenie i dobór części. Poszkodowany nie musiał zaś udowodnić niczego więcej niż faktu niemożności korzystania z rzeczy zgodnie z jej przeznaczeniem przez okres naprawy z winy osoby, za którą pozwany ponosił odpowiedzialność jako ubezpieczyciel. We wskazanym okresie poszkodowany faktycznie nie miał możliwości używania własnego samochodu i wiązało się to z koniecznością wynajmu samochodu zastępczego. Koszty z tym związane podlegały zaś wyrównaniu przez pozwanego w całości, a nie według uznaniowej części.

W odniesieniu do zarzutów pozwanego w przedmiocie stawek za wynajem pojazdu wskazać należało, że Sąd w całości podzielił stanowisko wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie w uzasadnieniu do wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku (sygn. akt V Ca 3058/11), w którym Sąd ten wskazał, że przy najmie pojazdu zastępczego poszkodowany ma prawo wyboru oferty będącej w zasięgu ręki, np. korzystając z oferty zakładu naprawczego, który pośredniczy w zawieraniu umów z przedsiębiorcą zajmującym się wynajmem samochodów i ma prawo korzystać z samochodu zastępczego tak długo, jak długo jego samochód jest unieruchomiony w warsztacie samochodowym, nie mając żadnego wpływu na czas naprawy. Dłużnik może kwestionować wybór kontrahenta przez poszkodowanego, musiałby jednak wykazać, że poszkodowany zachował się przy tym nielojalnie, doprowadzając – umyślnie lub przez niedbalstwo – do powiększenia szkody. Niewystarczające jest zatem ustalenie, że pojazd naprawiany był dłużej, niż powinien, albo że koszt wynajęcia odbiega od stawek rynkowych.

W świetle powyższego, wobec zarzutu pozwanego co do braku wykorzystania możliwości w celu zapobiegania zwiększaniu się szkody wskazać należy, że pozwany nie wykazał nielojalnego działania poszkodowanego (cedenta). Z umowy najmu samochodu zastępczego, a także faktury z dnia 23 lipca 2011 r. wynikało, że koszt najmu samochodu zastępczego wyniósł 270,00 złotych za dobę netto. W sprawie ustalenia kosztów dzierżawy auta zastępczego w zakresie specyfikacji TAXI osobowe w klasie i wyposażeniu tym samym co pojazd uszkodzony decydujące znaczenie miał dowód z opinii biegłego. Biegły w opinii ustalił, iż stawka z tytułu dzierżawy pojazdu mieści się w granicach stawek oferujących najem/dzierżawę pojazdów. Stawki te nie są uzależnione od wieku pojazdu uszkodzonego i stopnia eksploatacji, jedynie od klasy pojazdu.

Wątpliwości nie ulegało również, że w dzierżawionym pojeździe konieczny był montaż i demontaż osprzętu taksówkarskiego. Nie ulegało bowiem, że uszkodzony pojazd służył poszkodowanemu do wykonywania pracy zarobkowej. Jak bowiem wskazywał w wyroku z dnia 28 lutego 2006 r. (sygn. akt III CSK 135/05) Sąd Najwyższy, stosownie do art. 361 § 1 k.c. adekwatne są "normalne" następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika. Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynika szkoda, są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać i w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności, z reguły je wywołuje. Natomiast anormalne jest następstwo, gdy doszło do niego z powodu zdarzenia niezwyklego, nienormalnego, niemieszczącego się w granicach doświadczenia życiowego na skutek nadzwyczajnego zbiegu okoliczności, którego przeciętnie nie bierze się w rachubę. Nie wyłącza normalności w rozumieniu tego przepisu okoliczność, że mimo identycznych warunków zdarzenia określone następstwo nie zawsze występuje, ani też jego statystyczna rzadkość. Sformułowanie "normalne następstwo" nie musi oznaczać skutku koniecznego. W granicach normalnego, zwykłego przebiegu zdarzeń odpowiedzialność za szkodę może powodować nie tylko przyczyna bezpośrednio ją wywołująca, lecz także dalsza, pośrednia, chyba że jej następstwa pozostają w tak luźnym związku przyczynowym, że ich uwzględnienie wykraczałoby poza normalną prawidłowość zjawisk, ocenianą według wskazanych uprzednio kryteriów doświadczenia życiowego i aktualnego stanu wiedzy.

W świetle okoliczności niniejszej sprawy, zwłaszcza z uwagi na fakt prowadzenia przez poszkodowanego działalności gospodarczej w postaci transportu taksówką, w ocenie Sądu nie ulegało żadnej wątpliwości, że koszty montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego pozostawały w normalnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 3 lipca 2011 roku.

Niezasadny jest również zarzut pozwanego, iż pokrzywdzonemu przysługuje jedynie koszt najmu pojazdu zastępczego w wartości netto, a nie brutto. P. Z. nie jest płatnikiem podatku od towarów i usług, w związku z czym nie przysługuje uprawnienie do obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego.

Jednocześnie nietrafny jest zdaniem Sądu zarzut, że poszkodowanemu P. Z. przysługuje na podstawie art. 207 k.c. jedynie 50% odszkodowania z uwagi na współwłasność pojazdu z osobą trzecią ((...) Bank S.A.)

Zgodnie z treścią art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

W ocenie Sądu wskazać należy, że o ile szkoda majątkowa polegająca na uszkodzeniu rzeczy wspólnej dotyczy obu współwłaścicieli, o tyle szkoda majątkowa polegająca na uniemożliwieniu wykonywania działalności zarobkowej, z którą wiąże się najem pojazdu dotyczyła jedynie P. Z.. Niewątpliwie jedynie poszkodowany będący osobą fizyczną czerpał korzyści w zakresie swojego przedsiębiorstwa ze świadczenia usług przewozu (...), zaś bank nie świadczący takiej działalności nie mógł ponieść szkody w tym zakresie. Zatem ww. odszkodowanie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego nie przysługiwało bankowi, a P. Z.. Poszkodowany P. Z. poniósł jedynie szkodę majątkową we wskazanym zakresie, zatem jemu mogło przypadać odszkodowanie. Odszkodowanie takie w opinii Sądu nie jest pożytkiem, ani przychodem przysługującym obu współwłaścicielom.

Na marginesie należy wskazać, że stosownie zaś do treści art. 209 k.c. każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa.

W opinii Sądu działanie poszkodowanego P. Z. winno być traktowane jako mające na celu dochodzenie roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa.

Nadto należało, że roszczenie poszkodowanego dotyczące pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego, jako prawo majątkowe, mogło zostać w drodze cesji przeniesione na powoda P. B.. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Poszkodowany na mocy umowy cesji wierzytelności w dniu 10 sierpnia 2011 roku przeniósł wierzytelność przysługującą mu wobec pozwanego na P. B.. Powód miał więc legitymację do dochodzenia od pozwanego roszczeń w niniejszym postępowaniu.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, że pozwany ponosi pełną odpowiedzialność, za skutki wypadku zarówno w postaci kosztów dzierżawy pojazdu zastępczego w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu, jak i kosztów montażu i demontażu osprzętu taksówkarskiego w przedmiotowych pojazdach. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił stronie powodowej kwotę 2.567,46 złotych tytułem kosztów naprawy pojazdu, a w związku z tym w dalszym ciągu pozostawał zobowiązany do refundacji dalszej części kosztów naprawy. Kwota dochodzona pozwem przez powoda wynosiła 6.383,70 złotych zatem, przy uwzględnieniu kwoty, która została już wypłacona, roszczenie podlegało uwzględnieniu w kwocie 3.816,24 zł jako mieszczące się w kosztach naprawy niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych.

O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 § 1 k.c. W myśl zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie zaś z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wezwał (...) S.A. w dniu 10 sierpnia 2011 roku (data odebrania wezwania- k.64) do zapłaty, zaś domagał się zapłaty odsetek od dnia 25 sierpnia 2011 roku. Wobec powyższego na podstawie art. 481 § 1 k.c. i § 2 k.c. oraz art. 817 § 1 i 2 k.c.

Sąd zgodnie z roszczeniem zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od dnia od dnia 25 sierpnia 2014 roku. (pkt. 1 wyroku)

W pozostałym zakresie roszczenie jako niezasadne podlegało oddaleniu. (pkt. 2 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. mając na uwadze, że powód wygrał sprawę w około 60%, a pozwany w 40%. Z uwagi na powyższe pozwany obowiązany jest zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w skład których wchodzi część opłaty od pozwu w kwocie 192 zł (320 zł x 0,60)

Odpowiednio powód obowiązany jest zwrócić pozwanemu koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw, w skład których wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200,- złotych (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) oraz koszt opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnikowi pełnomocnictwa (17 zł). Zatem mając na uwadze stosunek, wygranej pozwanego powód winien zwrócić mu kwotę 486,80 zł (1.217 zł x 0,40), wobec czego orzeczono jak w punkcie 4 wyroku.

Zgodnie z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Powód winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 684,40 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa [(496 zł + 765 zł + 450 zł) x 0,40 = 684,40 zł. Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. 5 wyroku.

Pozwany winien zwrócić Skarbowi Państwa kwotę 326,60 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa [(496 zł + 765 zł + 450 zł) x 0,40] - 700 zł = 326,6 zł. Dlatego Sąd orzekł jak w pkt. 6 wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć oraz powodowi.

Dnia 23.10.2014 r.